

LARS LINDENCRONE PETERSEN

RENTTE LOVEEN

MED
KOMMENTARER

3. UDGAVE

FORLAGET THOMSON

Lars Lindencrone Petersen
Renteloven
3. udgave/1. oplag
© Forlaget Thomson A/S, København 2008

ISBN 978-87-619-2258-8

Omslag: Axel Surland, Ljungbyhed
Sats: BookPartnerMedia, København
Tryk: P.J. Schmidt Grafisk, Vojens

Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse
af denne bog eller dele af den er ikke tilladt
ifølge gældende dansk lov om ophavsret.
Alle rettigheder forbeholdes.

Forord til 3. udgave

Hermed foreligger 3. udgave af *Renteloven* med kommentarer.

Forudskikkelsen i forordet til 2. udgave om den række af spørgsmål, som de dengang nye regler om udenretlige inddrivelsesomkostninger ville give anledning til, skulle vise sig mere profetisk, end godt er. Reglernes indtog i domstolenes hverdag blev ganske usikkert og vaklende. Fokus på omkostningsspørgsmål blev imidlertid øget med retsplejelovens regler om betalingspåkrav, jf. lov nr. 450 af 9. juni 2004, og med dette som løftestang har retspraksis udstukket nogle retningslinjer, som er nogenlunde operationelle i den daglige retsandel i by- og fogedretter.

Med ikrafttræden 1. januar 2008 rummer forældelsesloven og dens følgelov, lov nr. 522 og 523, begge af 6. juni 2007, regler om forældelse af rentekrav, som på flere punkter bryder med den hidtidige retstilstand. De nye regler slår først fuldt igennem efter en overgangsperiode, der udløber den 1. januar 2011. Under hensyn til den praktiske betydning, som disse regler har for ikke mindst fogedretternes arbejde, har jeg medtaget en kort fremstilling af dem.

I betragtning af den betydning, som tilkomsten af nyt lovstof og ny retspraksis har haft for indholdet af denne kommentar, har jeg fundet det rigtigst ikke længere at dække mig under den autoritet, som er forbundet med Mogens Munchs navn. Dette fremgår derfor ikke længere af værkets titelblad.

Jeg har kun undtagelsesvis taget hensyn til materiale offentliggjort efter den 30. juni 2008.

Lars Lindencrone Petersen

Forord til 2. udgave

Mogens Munchs kommentar til Renteloven har været udsolgt i en anrække. Hertil kommer, at loven er ændret flere gange, senest temmelig gennemgribende ved lov nr. 379 af 6. juni 2002, der trådte i kraft den 1. august 2002, og at der efter 1. udgave af kommentaren er offentliggjort ca. 100 domme, der har betydning for det område, loven regulerer.

Mogens Munchs bo har velvilligt overladt mig at videreføre kommentaren, der hermed foreligger i sin 2. udgave.

Det må forventes, at reglerne om fordringshaverens adgang til at kræve omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen betalt af skyldneren, herunder samspillet mellem rentelovens regler og retsplejelovens regler om sagsomkostninger, vil give anledning til en række spørgsmål, som må besvares gennem retspraksis. Med henblik på at kunne give en fremstilling af denne ved en senere lejlighed vil jeg være taknemmelig for at modtage kopi af afgørelser fra fogedretter og almindelige domstole, som skønnes at være af interesse. Materiale kan sendes til mig på adressen Østre Landsret, Bredgade 59, 1260 København K.

Der er ikke taget hensyn til materiale offentliggjort efter den 30. september 2002.

Lars Lindencrone Petersen

Forord til 1. udgave

De vigtigste lovregler om renter indeholdtes tidligere i gældsbrevsloven og købeloven, og oplysning om retspraksis og fortolkning kunne da findes i kommentarudgaverne af disse love, hvoraf i denne forbindelse særlig må nævnes Ussing og Dybdals og senere Preben Lyngsøs kommentarer til gældsbrevsloven. Ved loven af 21. december 1977 blev reglerne på væsentlige punkter ændret, og ved anvendelsen af den nye lovs fælles bestemmelser om (mora)renter er de tidligere kommentarer derfor ikke umiddelbart anvendelige. Loven har givet anledning til en lang række artikler, men disse er spredt i flere tidskrifter og over forskellige årgange. Da hidtil ingen anden har påtaget sig den opgave at sammenholde disse fortolkningsbidrag og de domme, der er blevet afsagt, i en sammenhængende kommentar, har jeg ment det nyttigt at prøve at udføre dette arbejde. Trods lovens relativt ringe omfang synes den at frembyde en række af problemer, der endnu ikke er løst i retspraksis. Ved fremstillingen har det også været nødvendigt at sammenholde reglen i § 7 om renter i forbrugerforhold med forståelsen af forbrugerbegrebet i andre lovregler.

Det oprindelige forslag til loven af 1977 var betitlet: Rentelov, jfr. FT 1976/77, 1. saml. tillæg A, sp. 2741 f. Dette vakte imidlertid kritik i Folketinget, og titlen blev derfor ændret til det mindre mundrette: lov om renter ved forsinket betaling m.v. Loven indeholder dog, som bogstaverne m.v. antyder, også nogle bestemmelser om kreditrenter (en lovformodning imod sådanne og en fælles regel om fordringshavermora), og det har forekommet mig rimeligt og forsvarligt at anvende betegnelsen Renteloven som navn for denne kommentar.

Trykt domspraksis er medtaget indtil sommeren 1982 (Ugeskrift for Retsvæsen s. 736).

Ordrup, november 1982

Mogens Munch

Indhold

Forord til 3. udgave	5
Forord til 2. udgave	6
Forord til 1. udgave	7
Lov om renter ved forsinket betaling m.v.	11
Indledning	15
§ 1 Lovens område	27
§ 2 Kreditrente	60
§ 3 Morarentens begyndelse	78
§ 4 Fordringshavermora	129
§ 5 Morarentesatsen	147
§ 6 Højere rente på andet grundlag	163
§ 7 Forbrugerforhold	165
§ 8 Pengekrav uden for formuerettens område	187
§ 8 a Sagsomkostninger	204
§ 9 Lavere rente	210
§ 9 a Inddrivelsesomkostninger	214
§ 9 b Rykker- og inkasogebyr	231

Indhold

§ 10 Ikrafttræden 242

§ 11 Færøerne og Grønland 247

Appendiks 249

Bilag 257

Bogfortegnelse 261

Domsregister 265

Stikordsregister 273

Lov om renter ved forsinket betaling m.v.

1) lovbekendtgørelse nr. 743 af 4. september 2002, som ændret ved lov nr. 554 af 24. juni 2005 og lov nr. 523 af 6. juni 2007.

§ 1. Loven gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 9 a.

Stk. 2. § 9 a gælder for alle inddrivelsesomkostninger vedrørende fordringer på formuerettens område, mens § 9 b alene gælder for rykker- og inkassogebyrer vedrørende sådanne fordringer.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet er bestemt ved eller i henhold til lov, eller hvis andet er aftalt, jf. dog §§ 7, 9 a og 9 b.

Stk. 4. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, jf. dog §§ 9 a og 9 b. Dette gælder ikke, for så vidt angår fravigelse til skade for skyldneren, hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1. Der kan desuden kræves rente efter §§ 3-5, selv om andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, hvis kravet angår vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og en ordregivende myndighed som defineret i direktiverne 92/50/EØF, 93/36/EØF, 93/37/EØF og 93/38/EØF om offentlige indkøbskontrakter.

§ 2. Der skal ikke betales rente for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsda-

gen, jf. dog § 1, stk. 3 og stk. 4, 1. og 2. pkt.

§ 3. Rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

Stk. 2. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Stk. 4. Uanset stk. 2 og 3 skal der senest betales rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 5. Hvor særlige forhold begrundet det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, 3. pkt., kan retten dog alene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

§ 4. Hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder,

Lars Lindencrone Petersen har arbejdet som dommer i Københavns Byret, i Sø- og Handelsretten og fra 1998 til 2007 i Østre Landsret. Fra 1995 til 2007 var han næstformand for Pengeinstitutankenævnet. Som landsdommer var han formand for Udvalget til revision af forsikringsaftaleloven (bet. 1423/ 2002), Udvalget om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af byggematerialer (bet. 1433/2003), Udvalget om rammepantebreve og Virksomhedspanteudvalget (bet. 1459/ 2005). Han var endvidere medlem af Konkursrådet fra 2001 (bet. 1449/2004) og fra 2006 formand for rådet (bet. 1484/2006).

Lars Lindencrone Petersens forfatterskab rummer en række fremstillinger inden for proces- og insolvensretten samt finansierings- og erhvervsretten. Han har inden for de samme retsområder en omfattende undervisnings- og foredragsvirksomhed.

I 2008 tiltrådte Lars Lindencrone Petersen som videnpartner i advokatfirmaet Bech-Bruun.

FORLAGET THOMSON

ISBN 978-87-619-2258-8

